

Ime predpisa:

Uredba o emisiji snovi v zrak in vode iz sežigalnic odpadkov

Št. zadeve:

007-374/2015

Datum objave:

25. 9. 2015

Rok za sprejem mnenj in pripomb:

26. 10. 2015

Ime odgovorne osebe in e-naslov:

mag. Matjaž Ferjančič, gp.mop@gov.si

Obrazložitev

Predlagana Uredba o emisiji snovi v zrak in vode iz sežigalnic odpadkov prenaša v domači pravni red zahteve Direktive 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja) (prenovitev) (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, str. 17; v nadaljevanju: Direktiva 2010/75/EU) v delu, ki obravnava sežigalnice odpadkov in naprave za sosežig odpadkov.

Zahteve za obratovanje sežigalnic odpadkov in naprav za sosežig odpadkov so že določene v Uredbi o sežiganju odpadkov (Uradni list RS, št. 68/08 in 41/09), emisije iz sežigalnic in naprav za sosežig pa v Uredbi o emisiji snovi v zrak iz sežigalnic odpadkov in pri sosežigu odpadkov (Uradni list RS, št. 50/01, 56/02, 84/02, 41/04 – ZVO-1 in 76/10) in Uredbi o emisiji snovi pri odvajanju odpadne vode iz naprav za čiščenje odpadnih plinov sežigalnice odpadkov in pri sosežigu odpadkov (Uradni list RS, št. 51/01, 56/02, 84/02, 41-04 – ZVO-1 in 46/04). Omenjene uredbe prenašajo v domači ravni red Direktivo 2000/76/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. decembra 2000 o sežiganju odpadkov (UL L št. 332 z dne 28. 12. 2000, str. 91; v nadaljevanju: Direktiva 2000/76/ES). Direktiva 2010/75/EU, ki je začela veljati dne 14.12.2010, je s 7. 1. 2014 razveljavila Direktivo 2000/76/ES. Navkljub novi direktivi, ki ureja poleg sežiganja odpadkov tudi ostale industrijske dejavnosti, ki lahko povzročajo onesnaževanje okolja večjega obsega (npr. velike kurilne naprave, uporaba organskih topil, proizvodnja titanovega dioksida), se zahteve za obratovanje sežigalnic odpadkov in naprav za sosežig odpadkov razlikujejo samo v nekaterih manjših zahteva od Direktive 2000/76/ES. Novosti sta predvsem:

- izvzete naprav za toplotno obdelavo odpadkov z uplinjanjem ali pirolizo, če plini ne povzročajo emisij večjih od emisij zaradi sežiga zemeljskega plina;
- ločevanje na obstoječe in nove sežigalnice odpadkov, kar je datumsko vezano na obdobje med 28. 12. 2002 in 28. 12. 2004, odvisno od pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja.

V Republiki Sloveniji so trenutno delujoče tri sežigalnice odpadkov in tri naprave za sosežig odpadkov. Z novo uredbo se zahteve za obratovanje in izpust emisij ne spreminjajo. Nova uredba predvsem povzema tri zgoraj omenjene uredbe v enoten in bolj pregleden predpis, pri čemer se tudi odpravljajo določbe, ki se v praksi niso izkazale kot potrebne.

Pomembnejše spremembe in novosti so:

- uvaja se agregacijsko pravilo, po katerem se zmogljivosti več ločenih kurilnih naprav seštevajo za namen izračuna skupne nazivne vhodne toplotne moči sežigalnice ali naprave za sosežig, če se odpadni plini teh naprav izpuščajo skozi skupen odvodnik. Glede na skupno nazivno vhodno toplotno moč se določijo mejne vrednosti emisij, pri čemer so običajno pri višjih močeh bolj stroge emisijske zahteve. Pri tem se kurilne naprave z nazivno vhodno toplotno močjo manj kot 15 MW ne upoštevajo v skupno vsoto;
- program preverjanja istovetnosti odpadkov se ne določi več v okoljevarstvenem dovoljenju. Program je t.i. živ dokument, ki je lahko predmet sprememb zaradi novih tehnoloških spoznanj in obratovalnih izkušenj. Zaradi morebitne spremembe programa bi bilo v takem primeru potrebna vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja. Program preverjanja istovetnosti odpadkov mora izdelati pooblaščenec za izdelavo cene odpadka. Programi preverjanja istovetnosti odpadkov, ki so v uporabi skladno s trenutno zakonodajo, se lahko v obstoječi obliki uporabljajo do izteka okoljevarstvenega dovoljenja za posamezno sežigalnico odpadkov in napravo za sosežig odpadkov;
- zagotavljanje ocene primernosti nevarnih odpadkov za sežig ali sosežig je v domeni upravljavca sežigalnice odpadkov ali naprave za sosežig odpadkov. Oceno primernosti nevarnih odpadkov sedaj zagotavlja imetnik nevarnega odpadka, pri čemer mora poznati tehnologijo sežigalnice ali sosežigalnice ter vsebino okoljevarstvenega dovoljenja, da lahko oceni, ali je njegov nevarni odpadek primeren za obdelavo v sežigalnici odpadkov ali napravi za sosežig odpadkov. Čeprav je zagotavljanje ocene primernosti nevarnih odpadkov v domeni upravljavca, pa lahko seveda izdelava oceno tudi imetnik odpadkov, kar je predmet medsebojnega dogovora in poslovanja. Uredba namreč ne določa, kdo mora izdelati oceno primernosti nevarnih odpadkov;
- določata se standarda za merjenje celotnega organskega ogljika v žlindri in pepelu ter žarilne izgube pri sežigu.

Ostale zahteve glede ravnanja z odpadki ter meritvami emisij v zrak in vodo so predmet že uveljavljenih predpisov, na katere je v 1. členu osnutka uredbe opravljen sklic. Zaradi nemotehničnih pravil se podvajanje določb v tu predlagani uredbi ne izvaja.